

КУРГАН СКОРБОТИ І ПЕЧАЛІ

У селі Топілля знаходиться братська могила. Старожили села та родичі загиблих у зв'язку з давністю подій не можуть назвати точну кількість людей, похованих у ній. Зі слізьми та болем в очах вони завжди згадують ту страшну історію...

У липні 1943 року, якраз перед Трійцею, коли так рясно колосилися хліба, люди були стривожені приходом німців до Луцька. Лихі передчуття не полишали їх, тому гуртом переховувались, шукаючи безпечне місце. Тієї ночі молодь села Топілля ночувала у хаті Панаса Олексійовича Козака. Як німці дізналися, що саме там переховувалась молодь, - про це можна лише здогадуватись. Як згодом з'ясувалося, хтось про це гітлерівців поінформував.

Підливу зоряну ніч розбудили постріли. Смертельний вогонь і ядучий дим окутали хату. Люди намагалися рятуватися, але тих, хто вибігав, розстрілювали на місці, хто залишився в помешканні - згоріли живцем. Скільки загинуло юнаків і дівчат - точно ніхто сказати не може, бо з топільчанами там перебували люди з інших сіл. Відомо лише, що із Топілля загинуло 10 чоловік. Ось їхні імена: Панас Олексійович Козак, Ульяна Козак, Дуня Панасівна Козак, Надія Панасівна Козак, Олена Ульянівна Карпюк, Іван Нечипорович Луцюк, Надія Іванівна Шинкарук, Ліканор Нечипорович Луцюк, Олена Нечипорівна Луцюк, Марта Бочалюк.

Коли гітлерівці залишили село, родичі загиблих та односельчани зібрали рештки згорілих та тіла вбитих і поховали на сільському кладовищі у братській могилі. Щодня ця могила ставала вищою і вищою. Подейкують, що дехто з молоді був зв'язаний з УПА, і курган виріс саме завдяки тим патріотам.

Нині учнівська група Підлозецької одинадцятирічки налагодила зв'язок з родичами загиблих, зокрема, із Анастасією Климівною Шинкарук (у неї загинула сестра), Богданом Ульяновичем Карпюком (загинула сестра), Марією Прокопівною Козак (загинули свекор, свекруха, дві чоловікові сестри). Учні школи доглядають могилу, на ній ніколи не в'януть квіти...

Дмитро КИРИЧУК,
директор Підлозецької ЗШ І-ІІІ ступенів.

